

ת"פ 26157/09/21 - מדינת ישראל נגד מצעב סויטי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן

28 אפריל 2022
ת"פ 26157-09-21 מדינת ישראל נ'
סויטי(עציר)

בעניין:

המאשימה:

נגד

הנאשם:

מדינת ישראל

מצעב סויטי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד אורלי פיתוסי

הנאשם ובא-כוחו, עו"ד עזאיזה מאהר

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן, והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה הם עיקריהן:

הנאשם תושב בית עווא שבנפת חברון, הוא איננו מורשה לנהיגה בישראל ואין לו היתר כניסה ושהייה בישראל. הנאשם רכש רכב מסוג שברולט שתוקף רישונו פג והרכיב עליו לוחיות רישוי של רכב שברולט אחר, שגם תוקף רישונו פג (להלן: "הרכב"). בתאריך 23.07.2021 בשעת ערב מוקדמת הנאשם נסע ברכב בכביש 35 ממזרח למערב. שוטר שנסע בכביש במסגרת תפקידו, הבחין ברכב ולאחר שהזין את מספר לוחית הרישוי שלו במסוף גילה שתוקף רישיון הרכב פג. השוטר ירד לשולי הכביש במטרה לעצור את הנאשם לבדיקה. הנאשם עקף את הניידת ופנה לכיוון מתחם גן אירועים במקום. השוטר נסע אחריו וכרז לו לעצור, והנאשם עצר. השוטר החל ללכת לכיוון הנאשם כשהוא לבוש מדי משטרה ואפוד זוהר. ואז הנאשם לחץ על דוושת הגז, ביצע פניית פרסה, ועלה על כביש 35, שהוא כביש חד סטרי בעל שני מסלולים בכל כיוון. השוטר חזר לניידת והחל לרדוף אחריו, כשהוא כורז לו לעצור, צופר ומפעיל אורות מהבהבים. במקביל, השוטר דיווח בקשר המשטרתי על המרדף וביקש סיוע וביצוע חסימות. הנאשם נסע במהירות, עבר בין נתיבים ועקף כלי רכב מימין ומשמאל באופן מסוכן שגרם לנהגי הרכבים לסטות ממסלולם ו/או לבלום כדי למנוע פגיעה בהם. קצין משטרה שהיה באזור ושמע את קריאת השוטר ביצע חסימה באחד הצמתים בנתיב נסיעתו של הנאשם, כך שהעמיד את הניידת המשטרית הגלויה בה נסע לרוחב הנתיב הימני, יצא ממנה והורה לרכבים שהגיעו לצומת לעצור כדי לגרום לחסימת כל הנתיבים בצומת. כעבור זמן קצר הנאשם הגיע לצומת והקצין הבחין בו וסימן לו לעצור. הנאשם נצמד לשול הימני והמשיך בנסיעה, ולא שעה להוראות הקצין, והקצין, שחשש לחייו, שלף את אקדחו וכיוון אותו לרכב תוך

שהוא מסמן לנאשם לעצור. הנאשם הבחין בקצין והאט את מהירות נסיעתו אולם כשהתקרב למרחק של כ- 15 מטר מהקצין הוא האיצ את הרכב באופן שסיכן את הקצין. הקצין נאלץ לזוז ממקומו וירה מספר יריות לעבר גלגלי הרכב. והנאשם המשיך בנסיעה על כביש 4 צפון. השוטר המשיך במרדף אחרי הנאשם ובמהלך הנסיעה הנאשם נסע ברכב באופן שסיכן את משתמשי הדרך האחרים, ובין היתר, עקף רכב משמאל, חצה צומת באור אדום ואילץ נהגים לבלום, עלה על מדרכות, נכנס לכיכרות בניגוד לכיוון התנועה, ונסע כברת דרך של מאות מטרים בניגוד לכיוון התנועה - כשמולו נוסעים כלי רכב אשר נאלצו לעבור מסלול או לבלום את רכביהם. הנאשם עלה על אי תנועה, פנה פניות חדות, ונסע במהירות ובשלב מסוים הגיע לרחוב ללא מוצא, יצא מהרכב וברח רגלית מהמקום.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כאמור, הוא הורשע בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); שינוי זהות של רכב, לפי סעיף 413 ט' בחוק העונשין; כניסה ושהייה שלא כדין, לפי סעיף 12(1) בחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10 בפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); נהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיף 2 בפקודת התעבורה; ונהיגת רכב ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל-1970.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים שהמאשימה תעתור להטיל על הנאשם 3 שנות מאסר בפועל, וההגנה תטען לרכיב המאסר כהבנתה. והוסכם שיוטלו על הנאשם מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לפי שיקול דעת בית המשפט.

4. הנאשם ביצע את העבירה כשהוא צעיר מגיל 21, ועל אף היותו תושב נפת חברון ברשות הפלסטינית שירות המבחן התבקש להכין עליו תסקיר.

5. בתסקיר שירות המבחן צוין שהנאשם בן 22, רווק. בעל עסק עצמאי בתחום הנגרות. אביו בן 47, מרצה עונש מאסר מזה למעלה מ- 15 שנים, על עבירות ביטחון ועתיד להשתחרר בעוד כ- 7 שנים. הנאשם תיאר ילדות קשה ונשיאה באחריות לפרנסת משפחתו. שלל שימוש בסמים ואלכוהול וביטא דאגה למשפחתו עקב מעצרו. ביחס לעבירה, צוין שהנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ולהבין את חומרתם והשלכותיהם, והוא נוטה להשליך את האחריות להם על גורמים חיצוניים. וכן כי בשל היותו תושב שטחים, לא קיימת אפשרות לתת לו מענים טיפוליים ושיקומיים. ושירות המבחן התרשם שנתונים אלה מהווים גורמי סיכון להישנות עבירות. בסופו של דבר שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית על הנאשם והמליץ להטיל עליו מאסר בפועל ועל תנאי.

טענות הצדדים

6. ב"כ המאשימה טענה כי בבסיס ההסכמה להסדר הטיעון שלטעמה מקל עם הנאשם, עומד קושי ראיתי הנוגע להוכחת זהות הנהג, והתחשבות בהודיית הנאשם - על משמעויותיה. עמדה על הסיכון שהנאשם יצר בהתנהגותו וציינה שנהיגת הנאשם התפרשה על פני מרחק משמעותי. עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות - ההגנה על שלומם ובריאותם של משתמשי הדרך; ריבונות המדינה ושמירה על שלטון החוק. עמדה על נסיבות ביצוע העבירות והפנתה לפסיקה במקרים דומים. התייחסה לתסקיר שירות המבחן. וביקשה להטיל על הנאשם שלוש שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

7. ב"כ הנאשם ציין, כי במועד ביצוע העבירות היה הנאשם כבן 21. אביו אסיר מזה שנים רבות, ואמו חולת סרטן ומתגוררת בחברון. הנאשם סיים לימודי נגרות ולמד לימודי מסחר ויש לו עסק לנגרות בחברון. הוא הודה בהזדמנות הראשונה. אין לו עבר פלילי או תעבורתי. והוא מטפל בבני משפחתו. ציין כי הפסיקה שהמאשימה הגישה מתייחסת למקרים חמורים יותר או לנאשמים בעלי עבר פלילי או תעבורתי. ועתר להטיל על הנאשם עונש ברף הנמוך.

והנאשם הביע צער על מעשיו.

דין והכרעה

8. הנאשם הורשע במספר עבירות. רובן ככולן קשורות לשימוש ברכב. אמנם עבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל עומדת בפני עצמה ומצדיקה עקרונית התייחסות נפרדת, אולם בהינתן שהעבירה העיקרית היא עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ושניתן לתת לשהייה הבלתי חוקית של הנאשם בישראל ביטוי כנסיבת רקע לעבירה העיקרית, ובהתחשב בכך שהצדדים התייחסו לכלל העבירות של הנאשם כאירוע אחד, ההתייחסות העונשית תהיה למכלול מעשי הנאשם כמקשה אחת.

9. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם הם בראש וראשונה הערך של שמירת החיים, ולצדו גם ערכי הבטיחות בדרכים, שלום הציבור, שמירת הרכוש, והציות לגורמי אכיפת החוק. ובנסיבות הענין, מידת הפגיעה בערכים חברתיים אלה הינה רבה.

10. העבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, היא מהחמורות שבחוק העונשין, ולא בכדי. חיי אדם הם ערך עליון, מקודש, שהשמירה עליו היא בראש מעייניה של כל חברה אנושית מתוקנת. ונתיבי התחבורה הם התשתית המאפשרת תנועת אנשים וסחורות, הדרושה בחברה בת ימינו כדבר הברור מאליו, שיש לחברה אינטרס מובהק לשמור על בטיחות המשתמשים בהם.

סיכון חיים במזיד בנתיב תחבורה, פוגע אפוא בשני ערכים חשובים ומרכזיים אלה. העונש החמור הקבוע לצדה של העבירה - 20 שנות מאסר, מבטא את החשיבות הרבה של האינטרסים המעורבים ואת מידת הסלידה של החברה מהפגיעה בהם.

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה מזה שנים, היא של שנות מאסר בפועל. (ראה ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' סלמאן אבולקיעאן (11.11.2004), ע"פ 9229/08 נואף אלעסם נ' מדינת ישראל (07.04.2009), ע"פ 1133/07 מוחמד אלדראג'ה נ' מדינת ישראל (06.11.2007), ע"פ 4797/11 סמיר הואשלה נ' מדינת ישראל (13.12.2012), ע"פ 2804/12 מדינת ישראל נ' שפיק קבועה ואח' (20.11.2012), ע"פ 6099/12 אדם נסימי נ' מדינת ישראל (18.11.2012)).

"בית משפט זה עמד וחזר ועמד אין ספור פעמים על החומרה היתרה של עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ועל הצורך להחמיר בענישתם של נאשמים שהורשעו בנהיגה פרועה ומסוכנת במטרה להימלט מפני המשטרה (וראו לדוגמה: ע"פ 4860/14 מדינת ישראל נ' חואלד [פורסם בנבו] (10.3.2015); ע"פ 1535/06 לוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.6.2006); ע"פ 8703/11 מדינת ישראל נ' ג'אבר [פורסם בנבו] (14.8.2012)). על כן, נקבעו לעבירה מתחמי ענישה מחמירים (ראו לדוגמה: ע"פ 285/13 מוסטפא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.10.2013); ע"פ 6099/14 אקריע נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.2.2015); ע"פ 7234/13 אימאם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.7.2014); ע"פ 1604/13 חיים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.7.2014); ע"פ 3641/14 מדינת ישראל נ' חסונה [פורסם בנבו] (2.7.2014)). **בית משפט זה אף קבע לאחרונה כי ראוי בנסיבות כאלו להטיל על עברייני תנועה מסוג זה הנוהגים בפראות והנמלטים מהמשטרה 3 שנות מאסר ואף יותר** (וראו: ע"פ 779/19 אבו-מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.7.2019). השוו גם: ע"פ 8963/17 ששון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.5.2018)). וכפי שציין בית המשפט בעניין ע"פ 3300/16 אבו ענזה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.5.2017): "לדאבוננו, מקרים של נהיגה פראית ובריונית בכביש תוך התעלמות מרשויות אכיפת החוק, מגיעים לפתחם של בתי המשפט חדשות לבקרים; ולא פעם עמד בית משפט זה על חומרתם של מעשים אלה. הפסיקה הדגישה את הצורך בענישה מרתיעה בכל הנוגע לעונשם של מי שעברו עבירה ממין זה - וזאת לנוכח הקטל המתמשך בכבישים: 'המציאות היומיומית בכבישים אינה בטוחה מטבעה, ועל כן יש להחמיר עם אלו המעלים את רמת הסיכון בה באופן משמעותי. דברים אלו נכונים אף ביתר שאת בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, תוך התעלמות מהוראות השוטרים לעצור, לגבין נקבע כי נדרשת ענישה משמעותית ומרתיעה" (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.8.2015), בפסקה 8; וראו גם: ע"פ 1641/13 אבו סביח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.2014), בפסקה 18; ע"פ 5981/15 מדינת ישראל נ' סלוצקי [פורסם בנבו] (05.07.2016), בפסקה 17). "" (שם, פסקה 10) - ע"פ 8664/19 מוחמד בכר נ' מדינת ישראל (08.03.2020)

12. בע"פ 1181/20 זיאד אלקיעאן נ' מדינת ישראל (15.09.2020) **המערער הורשע בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה והסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות**. המערער הגיע ברכב

סמוך למעבר מיתר, במטרה להסיע תושבי חברון בתוך שטח ישראל בתמורה לתשלום. מספר שב"חים נכנסו לרכב וביקשו מהמערער להסיעם והוא הסכים. בשלב מסוים במהלך הנסיעה, שוטר סימן למערער לעצור והמערער התעלם מהוראתו. במהלך המרדף אחריו המערער נסע במהירות מופרזת, מעל המותר; נסע ב"זג זג" בין הנתיבים; עלה על כיכר; נסע נגד כיוון התנועה; חצה צומת באור אדום; הסיט את רכבו לעבר הניידות שניסו לעקוף אותו; חצה צומת בניגוד לכיוון התנועה; חצה קו הפרדה רצוף; ונהג בפראות. וכשהגיע למחסום משטרה בלם את הרכב והחל להימלט רגלית. נקבע כי **מתחם העונש ההולם לאירוע בכללו נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל**, והוטלו על המערער **42 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים**. המערער הגיש ערעור, ובהמלצת בית המשפט חזר בו והערעור נמחק.

בע"פ 779/19 אבו-מדיעם נ' **מדינת ישראל** (22.7.2019) המערער הורשע בעבירות של **סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגה בפסילה ונדון ל-20 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש וקבע-

"המערער נהג בפראות ללא רישיון בתוקף ונמלט מכוחות משטרה שדלקו אחריו לאחר שאף פגע ברכבם, תוך שסיכן אותם ואת יתר משתמשי הדרך. כעולה מגזר דינו של בית המשפט קמא, **הענישה הנוהגת ביחס לעבירות דומות כוללת עונש של 3 שנות מאסר בפועל ויותר...** בא-כוח המערער לא חולק על קביעה זו באשר למדיניות הענישה הנוהגת, אולם טוען כי הרקע הנפשי של המערער מצדיק הקלה בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשיו... וכי נסיבות חייו הקשות מצדיקות לחרוג לקולא ממתחם זה. אלא **שבית המשפט קמא כבר הלך כברת דרך לקראת המערער והקל בעונשו באופן משמעותי ביחס למדיניות הענישה הנוהגת**. הקלה זו בעונשו של המערער נומקה בנסיבותיו האישיות ובהשלכות מצבו הנפשי על יכולתו להבין את הפסול שבמעשיו, ואיני סבור כי יש בהם כדי להצדיק הקלה נוספת בעונשו במסגרת הערעור."

בע"פ 3300/16 **אסמעיל אבו ענזה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.01.17) המערער הורשע בעבירות של **סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ונהיגה ללא רישיון**. שוטרים שהבחינו במערער הורו לו לעצור לבדיקה שגרתית ובתגובה הוא האיץ את מהירות נסיעתו והחל להימלט מהם. בנסיעתו עקף כלי רכב, סטה למסלול הנגדי, חצה קו הפרדה רצוף וגרם לרכבים לסטות ממסלול נהיגתם. בשלב מסוים פנה מבלי לתת זכות קדימה והתנגש ברכב שנסע כדין. לאחר התאונה ניסה להימלט. נוסעי הרכב הנוסף נפגעו כאשר לאחד מהם נגרם שבר באגן, ולשנייה חבלות בגב ובצוואר, ושני כלי הרכב ניזוקו. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 3 - 5 שנות מאסר וגזר על המערער 50 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך סקירת הפסיקה וציין את הדברים הבאים -

" לדאבוננו, מקרים של נהיגה פראית ובריונית בכביש תוך התעלמות מרשויות אכיפת החוק, מגיעים לפתחם של בתי המשפט חדשות לבקרים; ולא פעם עמד בית משפט זה על חומרתם של מעשים אלה. הפסיקה הדגישה את הצורך בענישה מרתיעה בכל הנוגע לעונשם של מי שעברו עבירה ממין זה- וזאת

לנוכח הקטל המתמשך בכבישים: "המציאות היומיומית בכבישים אינה בטוחה מטבעה, ועל כן יש להחמיר עם אלו המעלים את רמת הסיכון בה באופן משמעותי. דברים אלו נכונים אף ביתר שאת בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, תוך התעלמות מהוראות השוטרים לעצור, לגביהן נקבע כי נדרשת ענישה משמעותית ומרתיעה" (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.8.2015) (להלן: לנקין), בפסקה 8; וראו גם: ע"פ 1641/13 אבו סביח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (31.12.2014), בפסקה 18; ע"פ 5981/15 מדינת ישראל נ' סלוצקי [פורסם בנבו] (05.07.2016), בפסקה 17)... במקרה דנן, המערער - שנהג ללא רישיון נהיגה - התעלם במפגיע מהוראות השוטרים שקראו לו לעצור והחל במסע הימלטות ממושך, תוך נהיגה פראית ושלוחת רסן, שבסופה התנגש ברכבו של זימד ופצע את כל יושביו. חרף הפגיעה, ועל אף שידע כי ברכבו של זימד ישנם נפגעים, בחר המערער להמשיך בניסיונות ההימלטות ולא שעה לעזור לנפגעים. במעשיו הפגין המערער זלזול מובהק בחיי אדם ובחובת הציות לחוק - ורק מקרה הוא שלא נגרם נזק חמור בהרבה. התנהגות חמורה וחוזרת זו - המסכנת את חייהם ושלמות גופם של משתמשי הדרך - מחייבת ענישה משמעותית ומרתיעה כדוגמת זו שהושתה על המערער... על הצורך בענישה משמעותית בעבירות מן הסוג שביצע המערער ניתן ללמוד אף ממדיניות הענישה הנוהגת בפסיקותיו של בית משפט זה. כך, בעניין לנקין, אושר גזר דינו של בית המשפט המחוזי לאחר שגזר על המערער 50 חודשי מאסר בפועל בעקבות הרשעה בעבירה עיקרית של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, וזאת תוך בריחה מן השוטרים. כן, נקבע כי מתחם ענישה של בין 30-60 חודשי מאסר הולם את מעשיו של המערער בנסיבות דומות לעניינו - כאשר שם הסתיים האירוע ללא נפגעים כלל; ב-ע"פ 7234/13 אימאם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.7.2014) אישר בית משפט זה עונש של 54 חודשי מאסר בפועל בנסיבות דומות לעניינו כאשר גם מקרה זה הסתיים ללא נפגעים; וראו גם ע"פ 6059/15 סלאמה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.8.2016) שם אושר עונש של 60 חודשי מאסר בפועל בנסיבות דומות; וכן את הפסיקה הרבה שנסקרה בגזר דינו של בית המחוזי המחוזי בעניינו של המערער... הנה כי כן ובניגוד לטענתו, עונשו של המערער אינו חורג כלל ועיקר ממדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות בהן הורשע."

13. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

בריחת הנאשם מהשוטרים התפתחה לאחר המפגש האקראי של הנאשם עם השוטר הראשון שהורה לו לעצור, כך שהיא לא היתה מתוכננת מראש. אולם, התנהגות הנאשם עובר לאירוע ובמהלכו היתה מודעת ומכוונת, והיא נמשכה על פני פרק זמן משמעותי שאיפשר התעשתות והפסקת הנהיגה המסוכנת. כך שגם אם אין המדובר בפעולה מתוכננת מראש אין גם מקום לראות בה ביטוי של תגובה ספונטנית רגעית.

הנאשם ביצע את העבירות בעצמו ולבדו.

אמנם, במזל רב, איש לא נפגע ממעשי הנאשם, אולם הנאשם העמיד בסכנה משמעותית את משתמשי הדרך שהיו בסביבתו ואת השוטרים שדלקו אחריה וניסו לעצור, באופנים שונים ומתמשכים, והאירוע יכל להסתיים באסון.

נסיבות זיוף הרכב על ידי הנאשם וכניסתו לישראל שלא כדין לא התבהרו. והדעת נותנת שברישת הנאשם מהשוטרים נועדה להתחמק מתפיסתו ומנתינת הדין על העבירות שביצע.

14. נוכח הסדר הטיעון שבגדרו הסכימו הצדדים על טווח ענישה שחלקו העליון הוא 36 חודשי מאסר בפועל, ובהינתן שהעונש לו עותרת התביעה איננו מעמיד לדין את האפשרות לדחיית ההסדר ולהטלת עונש חמור יותר על הנאשם, הרי שהשאלה שעל הפרק נוגעת למיקום העונש בתוך הטווח שנקבע. ובמצב דברים זה אין צורך לקבוע במדויק את גבולות מתחם העונש ההולם. (ראה ע"פ 6943/16 גנדי גלקין נ' מדינת ישראל (28.1.2018)). אזכיר את השוני הידוע בין מתחם העונש ההולם הנקבע על ידי בית המשפט לבין טווח הענישה המוסכם על ידי הצדדים, המתייחס לעונש עצמו ומשקלל גם נתונים ונסיבות שאינם קשורים בביצוע העבירה.

15. הצטברות המעשים ונסיבותיהם משוות להתנהגות הנאשם חומרה רבה ומובהקת, שבאה לביטוי במישורים שונים. ראשית, עצם נהיגת רכב בלתי מורשה על ידי נהג בלתי מורשה, טומנת בחובה סכנה לנהג עצמו ולמי שנמצא בסביבתו. שנית, בריחה מפני שוטרים תוך כדי נהיגה ברכב, כשלעצמה, כרוכה בסכנות ידועות. שלישית, האופן בו הנאשם נהג בעת בריחתו מהשוטרים סיכן בצורה חמורה ומתמשכת את משתמשי הדרך - נזכיר שהנאשם נהג במהירות, עקף כלי רכב בצורה מסוכנת, חצה צומת ברמזור אדום תוך אילוף כלי הרכב שנסעו במסלול ממול לבלום באמצע הצומת. נסע בניגוד לכיוון התנועה במעגל תנועה. ונסע על פני מאות מטרים בכביש מרכזי בעל שלושה מסלולים, בניגוד לכיוון התנועה, בזמן שמולו נוסעים כלי רכב במסלולם כדין. רביעית, האצת הרכב ממרחק קצר ממקום עמידת קצין המשטרה שניסה לעצור את הנאשם תוך כיוון נשקו לעבר רכב הנאשם, סיכנה את קצין המשטרה בצורה ממשית. חמישית, האופן בו הנאשם התחמק מחסימת הכביש למרות הירי של קצין המשטרה לעבר רכבו. ושישית, העובדה שהנאשם התנהג כפי שהתנהג בהיותו שוהה בישראל שלא כדין.

התנהגות הנאשם במהלך האירוע מלמדת על נחישות שלוחת רסן עד כדי סיכון חוזר ונשנה של חיי אדם, להשגת יתרון שאינו עומד בשום יחס לסכנות שהוא יצר.

16. בסופו של דבר על העונש לעמוד בהלימה לחומרת מעשי הנאשם בנסיבותיהם ולמידת אשמו של הנאשם. וכאן, מעשי הנאשם חמורים ומידת האשם של הנאשם רבה.

17. הסנגור הפנה לעפ"ג 12791-04-20 בו עונשו של המערער הועמד על 9 חודשי מאסר בעבודות שירות וביקש ללמוד ממנו על העונש הראוי לנאשם. אלא שאין הראיה דומה לנדון. שם המערער הורשע בעבירה של נהיגה פוחזת ולא בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; והאירוע שעליו המערער נתן את הדין, שנמשך מספר דקות ולא היו מעורבות בו עבירות תנועה חמורות, שונה בתכלית מהאירוע בענייננו.

18. בגזירת דינו של הנאשם אני לוקח בחשבון גם את גילו הצעיר של הנאשם; את נסיבות חייו; את הפגיעה הצפויה לו מהמאסר - כאדם צעיר שזהו מאסרו הראשון וכמי שאיננו תושב ישראל, שמאסרו קשה מהרגיל; את הפגיעה שתיגרם למשפחתו, בהתחשב בכך שהנאשם נושא בעול פרנסתה; ואת הודאת הנאשם.

19. נוכח חומרת מעשי הנאשם וטיב ומידת סכנות הפגיעה שנגרמו בעטיים, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת ובענישה המוטלת הלכה למעשה במקרים דומים, הרי שלולא הקושי הראייתי שבעטיו התביעה הסכימה להסדר הטיעון ולולא נתוני הנאשם ונסיבותיו, כאמור, מן הראוי היה להטיל על הנאשם עונש מאסר חמור יותר מזה שהתביעה טוענת לו.

20. בהתחשב בכל האמור אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה.

21. נוכח תמונת המצב העולה מתסקיר שירות המבחן בנוגע למצב הכלכלי של הנאשם ומשפחתו, אינני מחייב את הנאשם בתשלום קנס. בהתחשב בנסיבות נסיעת הנאשם לעבר קצין המשטרה ובכך שלמרבה המזל לא נגרמה לקצין המשטרה פגיעה גופנית ולא נטען לפגיעה אחרת שנגרמה לו המצדיקה פיצוי כספי, אינני מחייב את הנאשם בתשלום פיצוי כספי לקצין המשטרה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן
תשפ"ב, 28/04/2022 במעמד
הנוכחים.
אליהו ביתן, שופט
סגן הנשיאה